

új város

XXVI. évfolyam
12. szám
2014. december
www.ujvaros.eu
Ára: 480 FT

Jánoshalmán felállították
a világ első köztéri forgatható
szeretet dobókockáját

KAPCSOLATÉPÍTŐ MÓDSZER
NEM CSAK ÓVODÁSOKNAK

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjet**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svjet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujasis Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Globalizáljuk a testvériséget!
Amedeo Lomonaco
- Szolidaritás
Összeállította: Prokopp Katalin

Interjú

- 6 Nincs szentáldozás közösség nélkül
Aurelio Molé

Nézőpont

- 8 Zombori Béla
dr. Szalamin Edit
Smohai Ferenc

Fókuszban

- 10 Jé, most megbocsátottam
Tóth Judit

Lelkiség

- 13 Reggeli ima a határidőnapló előtt
Klaus Hemmerle
- A szeretet hasonlónak tesz
Chiara Lubich

Az élet igéje

- 16 Ajándéknak teremtvé
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 Összekötni a szájakat
Prokopp Katalin

Életmód

- 20 Hit és mesevilág
Francesco Châtel
- Az első gyermek
Sás Bence és Márta
- Kapuzárási pánik
Pasquale Ionata

Aktuális

- 22 Felülmúlni önmagunkat
Piero Coda

Társadalom

- 24 A résztvevő polgár
Tóth Pál

Fiatalk

- 26 Karrierem építése helyett
Maria Antonietta Casulli
- Majd máskor...
Fejes Annamária

Alkotó

- 28 Ragyogó Csilla
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

*Szeretettel kívánunk
minden kedves Olvasónak
boldog Karácsonyt és
örömeiben gazdag Új Évet!*

A Szerkesztőség

EGYSÉGTEREMTŐ SZAVAK

„A z ön szavainak hatalmas súlya van – köszöntötte Martin Schulz, az Európai Parlament szocialista elnöke a pápát november 25-én. – A témák, amelyekről ön beszél, mindenkihez szólnak, egyetemesek, és mindnyájunkra érvényesek. Tanácsot adnak és irányt mutatnak a felfordulásban.”

Tekinthetjük-e Martin Schulz szavait fordulatnak a kereszténység megítélésben Európában? Tény az, hogy a pápa beszédét állva tapsolták meg. A katolikus egyházfő kifejtette, hogy a kereszténység közeleti szerepvállalása nem veszélyezteti az államok világi berendezkedését, vagy az Európai Unió intézményeinek függetlenségét, hanem inkább gazdagítja őket. „Bizonyíték erre az összes közös eszme, amelyek Európát a kezdetektől fogva formálták: a béke, a kölcsönös szolidaritás és a humanizmus, amelynek középpontjában az ember méltósága áll.”

Rámutatott arra, hogy a kontinens problémáira az ember méltóságának keresztény gyökerekből táplálkozó helyreállítása jelenthet megoldást. Hangsúlyozta, hogy az ember transzcendens méltóságát és elidegeníthetetlen értékeit a gazdasági érdekek elé kell helyezni, a reményt és a bizalmat kell helyreállítani, csak így lehet legyőzni az unió jelenlegi nehézségeit.

A személy méltóságának előmozdítása azt jelenti, hogy elismerjük: elidegeníthetetlen jogokkal rendelkezik, amelyektől nem foszthatja meg semmiféle önkényuralom, még kevésbé a gazdasági érdekek előtérbe helyezése. Az emberi jogok olyan kultúráját kell azonban szorgalmazni, amely bölcsen képes arra, hogy a személyes, egyéni dimenziót a közjával összhangba hozza, és az embert nem egyedülálló individuumnak, hanem kapcsolati lénynek tekinti.

A pápa arra bátorította az Európai Parlament tagjait, hogy térjenek vissza az Európai Unió alapító atyáinak szilárd meggyőződéséhez, akik olyan jövőt képzeltek el, amely a megosztottságokat leküzdő, a földrész népei közötti békét megvalósító együttműködésen alapul.

Fotó: Magyar Kurír

Az alapító atyákhoz hasonlóan, Ferenc pápa is a békét megvalósító együttműködésen alapuló Európa Uniót szorgalmaz.

Az Európa Tanács előtt mondott beszédében azt is kifejtette, hogy többpólusú Európára van szükség, amelyben nem egyetlen hatalmi központ irányít, hanem több központ áll párbeszédben egymással. Aláhúzta azonban a közös problémakezelés fontosságát is, hiszen az egyik ország problémái érintik a többi országot is, és senki nem mondhatja, hogy nem érdekli a mások baja.

Az Európai Parlament mottója az „Egység a sokféleségben”. Az egység azonban nem a politika, a gazdaság, a kultúra vagy a gondolkodás uniformizálását jelenti. Minden valódi egység a különféle alkotórészek gazdagságából tevődik össze. Ahogy a családban, úgy az Európai Unióban is el kell fogadni egymás hagyományait, történelmét és gyökereit, meg kell szabadulni a manipulálástól és fóbáktól.

Úgy tűnik, hogy Ferenc pápa megtalálja a hangot Európával, anélkül hogy kompromisszumokba bocsátkozna. Követhetjük őt mi is, saját környezetünkben. ■

Globalizáljuk a testvériséget!

Ferenc pápa a Fokoláre Mozgalom püspök barátaihoz szólott ökumenikus találkozásukon.

Fotó: © L'Osservatore Romano

Terrorizmus, keresztény és más kisebbségek üldözése, elvilágiasodás és fundamentalizmus: ezek a kihívások mind arra ösztönöznek, hogy elkötelezetten, kitartással és türelemmel keressük a keresztények egységéhez vezető utakat. Egyik legfőbb út az Eucharisztia. Többek között erről beszélt Ferenc pápa november 7-én a Vatikánban, amikor a Fokoláre Mozgalom püspök barátainak rendezett ökumenikus kongresszus résztvevőivel találkozott. A kongresszus „Az Eucharisztia a közösség misztériuma” című téma köré épült.

Íme néhány gondolat Ferenc pápa beszédéből: „Isten igéjének szeretete és a vágy, hogy életünket az evangélium szerint alakítsuk, a különféle egyházakban és egyházi közösségekben szilárd barátságokat és olyan

A testvériség és az egység a keresztények között „a feltámadt Krisztusba vetett hitünk fénylő és vonzó jele”.

alkalmakat hív életre, amikor mélyen megélik a testvériséget. Legyenek figyelmesek az idők jeleire, kérjék az Úrtól a kölcsönös meghallgatás és az akaratára való készség ajándékát!

Meggyötört világunkban hatalmas érték a keresztények világos és tiszta tanúságtétele a testvériség és az egység megvalósulásáról: Ez a testvériség a feltámadt Krisztusba vetett hitünk fénylő és vonzó jele. Ha ugyanis keresztényként hatékonyan szeretnénk válaszolni korunk sok nehéz és tragikus kérdésére, akkor testvéreként kell megszólalnunk és cselekednünk, oly módon, hogy ezt mindenki könnyen felismerhesse.

Így a közömbösség globalizációjára a szolidaritás és a testvériség globalizációjával válaszolunk. A tény, hogy több országban nem lehet szabadon megvallani a hitet és nyíltan a keresztény etika igényei szerint élni; a keresztény és más kisebbségek üldözése; a terrorizmus szomorú jelensége; a menekültek tragikus helyzete, a háborúk és egyéb okok miatt; a fundamentalizmus és a másik szélsőség, a végsőkig fokozott elvilágiasodás kihívásai mind megszólítják bennünk a keresztény ember és a lelkipásztor lelkiismeretét. Sürgetnek, hogy keressük meg az egység felé vezető utakat. Az egyik legfőbb út az Eucharisztia: az Eucharisztia a közösség misztériuma. Az Eucharishtiában világosan érezzük, hogy az egység ajándék, és ugyanakkor felelősség is, súlyos felelősség.” (vö. 1Kor 11,17–33) ■

Fotó: © CSC – Audiovisivi

Forrás: Vatikáni Rádió

Az Ek' Abana Központ Kongóban Elhagyott kislányok

A Kongói Köztársaságban sokan boszorkányság ürügyével üldözik el egy vagy több leánygyermeküket azért, hogy kevesebb éhes szájat kelljen jóllakatniuk. Bukavu városában Natalina Isella olasz szerzetesnővér az elmúlt tizenöt évben több mint kétszáz ily módon otthontalanná vált gyermeket fogadott be az Ek' Abana (jelentése: gyermekek otthona) Központba. A lányoknak itt lehetőségük van arra, hogy koruknak megfelelően játszanak, tanuljanak és segítséget kapnak a kirekesztettség okozta trauma feldolgozásához is. Eközben a szociális munkások mindent megtesznek azért is, hogy meggyőzzék a szülőket, vegyék vissza magukhoz gyermekeiket.

Forrás: www.mlfm.it

A San Francisco-i zuhanyzóbuszok Méltóság a hajléktalanoknak

Egy hajléktalan számára komoly problémát jelent mosdásra alkalmas helyet találni. Például San Francisco városában a háromezer-ötszáz utcán élő embernek mindössze nyolc zuhanyzó állt eddig rendelkezésére. Doniece Sandoval, meg van győződve arról, hogy „ha megadjuk nekik a megfelelő higiéniai körülményeket, azzal méltóságukat kapják vissza, és ez segít új lehetőségeket találni”. Ezért indította útjára a „Lava Mae” kezdeményezést, melynek keretében néhány kiszuperált buszt mozgó zuhanyzónak alakítottak át. „Örült ötletéhez” talált szakembereket is, akik örömmel segítettek álma megvalósításában. 2015 tavaszára már rendszeresen járnak majd a zuhanyzóbuszok a kaliforniai város összes olyan negyedébe, ahol sok a hajléktalan.

Forrás: www.lavamae.org

Ruhácskák Afrikának 99 évesen varr ruhákat

Lilian Weber sajátkezűleg varr ruhákat afrikai kislányoknak. Az idős asszony eddig kilencszáz ruhát varrt meg, ezek között nincs két egyforma, hisz, mint vallja, minden ajándék külön gondoskodást érdemel. Májusra, századik születésnapjára szeretne az ezredikkel is kész lenni. Példáján felbuzdulva a 2008-ban alakult Little Dresses for Afrika (Ruhácskák Afrikának) egyesület által két és félmillió ruhácskát juttattak el a nyugati országokból negyvenhét afrikai, valamint ázsiai országba. A keresztény szervezet célkitűzése, hogy a legkiszolgáltatottabb teremtmények, a kislányok felé forduljon, de szükség lenne fiú rövidnadrágra is. A kezdeményezéshez csatlakozni lehet párnahuzat vagy hasonló textil adományozásával, varrással, vagy pénzadománnyal. Az egyesület jelmondata: „Nem csak ruhát, reményt is küldünk.”

Forrás: www.littledressesforafrica.org

Fotó: CN (3)

Nincs szentáldozás közösség nélkül

Salvatore Martinez, a nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás olaszországi laikus elnöke a rendkívüli püspöki szinódus után Ferenc pápa kérésének megfelelően a parézia szellemében válaszolt a kérdésekre.

Hogyan értékeli a családszinódust?

S. M: A szinódus lelke és dinamikája a Szentlélek. Ha hagyjuk, hogy szívünket megújítsa a szeretet, Általa mindig Isten újdonságai bontakoznak ki. Egy szinódus szeretet-tettet jelent Isten és az emberek felé. Ez a keresztény szeretet az egyház számára a valóság megértésének igazi forrása, melyet csakis lelki módon tudunk megragadni, ha engedelmeskedünk

a Léleknek. Ez az alapvető jelentése a Ferenc pápa által kért *paréziának*, az őszinte beszédnek, amelynél oda kell figyelni, hogy mondanivalónkkal senkit se zárjunk ki és ne illessünk előítélettel.

Aki hallgat a Lélekre, és a többiekkel együtt akar bejárni egy utat azért, hogy megélje a „szinódust”, annak nagy, nyitott és szabad szívre van szüksége. Az eltérő vélemények dialektikájában kifejeződésre jutó

kulturális érzékenységek és hagyományok által az egyház megéli egyetemességét, más szóval katolikuságát. De ezek a véleménykülönbségek soha sem szoríthatják korlátok közé az egységet, hanem bemutatják annak igazi módszereit. Ebben az értelemben egy teljességben megélt szinódusról beszélünk. Ezt talán nem megfelelően kommunikálta a sajtó, hanem szándékosan csak néhány szempontot emelt ki. Szívesen mondom el, hogy ez a rendkívüli püspöki szinódus nemcsak azért jelentős, mert az egyház meghallotta a mai korban élő, nehézséggel küzdő családok kérését, és több irányban nyitott feléjük, hanem azért is figyelemre méltó, mert nagyon sok család rendkívüli módon tett tanúságot egészen a vértanúságig menő hűségről, Krisztusról, evangéliumáról, a keresztény házasság szépségéről és soha el nem

múló újdonságáról, melyet megta-
pasztalt a házasság szentségében.

Melyek „az idők jelei”?

S. M.: Az egyház szentségi volta miatt a világban Isten tervei szerint létezik egy mással fel nem cserélhető forma, ami a házasság, ez pedig egy férfi és egy nő állandó közösségén és az élet továbbadásán alapul. Ebből a tényből kiindulva olyan új kérdések merülnek fel, amelyek még a múlt században is elképzelhetetlenek voltak. Ez kihívást jelent a tanítás tekintetében is, a családpsztoráció megújulását kéri, hogy emberibb és ne cáfolhatatlan elveket hangoztató hozzáállást képviseljen.

Az utóbbi ötven évben döbbenetes gyorsasággal változnak az emberi, szülői és nevelői elképzelések, és ezek új típusú törekénységet és tehetetlenséget eredményeznek. Nem használ az ítélet, és a megbélyegzés sem. Óriási szükség van arra, hogy újraevangelizáljuk a családokat, és leszögezzük, hogy a család a házastársi, az apai és az anyai szeretetből ered. Ebből a hűségéből születnek majd meg a harmadik évezred új keresztényei. Ebből a kitartásból éljük meg ma is a hűséget és értjük meg Krisztus misztériumát, aki maga is egy családban lett ember-ré, és aki itt hagyta nekünk testét, az egyházat, mint egy új, jó és teljes élet anyját és tanítómesterét.

Milyen konkrét megoldások körvonalazódnak?

S. M.: Úgy gondolom, hogy az első és legnagyobb gondolat, amit a szinódus nem győzött eléggé hangsúlyozni az, hogy a család az egyház és a társadalom alapsejtje, alanya, ahol megjelenik

a férfi és nő a maga jellegzetes különbözőségében. Erre mindenekelőtt az egyháznak, a hívőknek van szüksége. Közösségeink életében a családok gyakran csak célcsoportjai a képzéseknek és az evangelizációnak, és nem fogjuk fel a szentségből fakadó méltóságukat, alanyiságukat, azt, hogy főszereplők, ugyanolyan fontosak, mint a papok. Hány családot nem értékelünk; hány család él belső megosztottságban, mert mindenki járja a maga útját; hány gyermeket hanyagolnak el szülei a túlzott egyházi buzgalom miatt; hány család él súlyos és eltitkolt problémákkal, amelyeket pont a családok más családokért végzett szolgálatával lehetne legyőzni. Újra kell gondolni, mi az egyházban a keresztény család szerepe. Meg kell teremteni a bizalom feltételeit, hogy a képzés és az evangelizáció alanya lehessen. Már ez is újdonság lenne az egyházban, mert a psztoráció gyakran klerikális, ahelyett, hogy a családon alapulna.

Lehetségesnek tartja-e, hogy a gyónásban feloldozást kapjanak azok, akik polgárilag elváltak és újraházasodtak?

S. M.: Biztos, hogy az eseteket külön-külön kellene megvizsgálni, és ez már most is így történik. Nem szeretnék általánosságokba bocsátkozni. Számot kell vetni a bonyolult és ellentmondásos helyzetekkel. Más az az elvált és újraházasodott házaspár, aki a megtérés és a hit útját akarja járni, és azt követi, amit a szinódus a „fokozatosság elvének” nevezett. És más az olyan helyzet, ahol nincs meg ez az akarat, hogy rálépjenek erre az útra, hanem az elszigetelt élmény, a vasárnapi kereszténység,

Fotó: CN (3)

Újra kell gondolni, mi az egyházban a keresztény család szerepe. Meg kell teremteni a bizalom feltételeit, hogy a képzés és az evangelizáció alanya lehessen.

a néha-néha áldozás logikája szerint gondolkodnak. Krisztus testét egy történet, az üdvtörténet részeként vesszük magunkhoz, mert egy közösséghez tartozunk, melynek élő – és talán szenvedő – tagjai vagyunk. Aki közösség nélkül követeli, hogy szentáldozáshoz járulhasson, ellentmondásba kerül.

A lelki áldozást nem helyettesítheti a szentségi áldozás, mert nem tudjuk, meddig hatolhat be a lelkekbe a Szentlélek mindenekfeletti szabadsága. Sokan azért nem szenvednek amiatt, hogy nem áldozhatnak, mert egy közösség tagjai, és hitüket a testvérek iránti szolgálattal és az intenzív lelki áldozással táplálják. Ez egy csodálatos út, mely mindenki előtt nyitva áll, valamint sok feszültséget és elvárást felold. ■

Forrás: www.cittanuova.it
Fordította: Prokopp Katalin

DEMOKRÁCIA

Erre (is) jó az email

Zombori Béla

Az utóbbi 10-15 évben kommunikációnk igen nagy része zajlik elektronikus postán keresztül. Amióta észrevettem magamon, mennyire hiányzik, ha valaki nem reagál egy-egy e-mailemre, tudatosan odafigyelek, hogy néhány személyes szóval visszajelezzek, megköszönjem az üzeneteket. Fenntartással kezelem a levelező listára bedobott hirdetéseket, csak azt olvasom el, amit arra érdemesnek tartok. Egyik kollégám rettentően felháborodott a reklámokon, amelyek nemrég naponta ötösével árasztották el levelező rendszerünket. Én békésebb természetű vagyok, és immár sportosan törölöm ki a „Szegény beteg vagyok...” és a „10 milliót nyerhet, ha megadja összes személyes adatát...” kezdetű szívhez szóló üzeneteket. Már teljesen kialakult ez a fajta kritikus hozzáállásom, amikor tavaly egy külföldi barátom megkért, csatlakozzak internetes aláírásommal egy tiltakozáshoz. Tetszett, hogy egy létező helyi problémára konkrét választ sürgettek: éltem abban a fővárosban, és tudom, hogy az illegális parkolójegy-szedés valóban komoly problémát okoz, ennek jogi szabályozására tettek javaslatot. Aláírtam, utánanéztem, kik írták ezt ki, és azóta járatom felhívásaikat, immár egy másik hasonló szervezetével együtt. Az Avaaz-ról (jelentése hang) és a CitizenGO-ról van szó. Mindkét fórum anyagilag is független, egyszerű állampolgárokból áll, adományokkal tartja el magát, se állami hatóságoktól, se vállalkozásoktól nem fogad el támogatást. Nem egy akciójukhoz csatlakoztam már, és tájékoztattam ezekről ismerőseimet. Mostanában például a keresztényüldözés áldozatainak ügyében ostromoltuk többszázezren a döntéshozókat. Örülök, hogy ilyen módon tehetek akár a világ másik végén élő emberekért, akik testvéreim is. Ezek a kezdeményezések a közvéleményt is formálják, és eljutnak a sajtóba is. A demokratikus véleménynyilvánítás új formája valósulhat meg a világháló segítségével! Főleg az emberi életért és a társadalmi igazságosságért induló akcióknál tartom fontosnak, hogy minél többen hallassuk hangunkat! ■

FIATALOK VILÁGA

Kölcsönösség, de hogyan?

dr. Szalamin Edit

Az elmúlt időszak úgy alakult, hogy többször jártam egykori munkahelyemen, a szegedi egyetem bölcsészkarán. Előfordult, hogy akaratlanul fültanúja voltam human szakos tanárjelölt lányok egymás közötti spontán, kötetlen beszélgetésének. Megdöbbenett társalgásuk párí stílusa, durva, sőt trágár hangneme. Fiatal lányok, leendő tanárnők, jövőendő anyák...

Keserű tapasztalatom éberebbé tett más korosztályú fiatalok beszédstílusának megfigyelésében, értékelésében is. Tapasztalatom e téren is lehangoló, s ez arra késztetett, hogy elgondolkodjam egyrészt azon, miért fáj nekem jobban a lányok durvasága, mint a fiúké, másrészt azon, mit tehetne a pedagógia a lányok mentalitásának egészségesebbé tételéért?

Köztudott, hogy az emberiség történetében hosszú évszázadokon át a férfi felsőbbrendűségi tudatból fakadó férfiuralom és a nőket sújtó elnyomás rendezte be a társadalmat. A női emancipációért folytatott szívós küzdelem, amely az utóbbi száz évben különösen erőteljessé vált, ellenhatásként kiélezett versenyt alakított ki, amelyben a nők próbálják meg legyőzni a férfiakat. A fiúknál fiúsabb lányok magatartása azonban zsákutcába visz, mert eltávolít az emberi szív mélyén igenis vágyott együttműködéstől, harmóniától, végső soron a boldogságtól.

Tudatosítani kell a lányokban, hogy a társadalmi fejlődés során először valóban szükség volt a férfi-nő egyenlőségének hangsúlyozására, kiemelésére, hogy felülkerekedjünk a nő alacsonyabbrendűségét és alárendeltségét érvényesítő társadalmi berendezkedésen. A modern társadalom azonban ezen a fejlődési szakaszon már nagyrészt túl van. Az egyenlőség kiteljesítésében természetesen nem hunyhadtunk szemet nemi különbözőségeink fölött, azokat is tudatosítanunk kell, de ne abszolutizáljuk azok kiegészítő jellegét.

A legfontosabb tudatosítani a lányokban, a nőkben, hogy a férfi-nő kapcsolatban (is) a boldogsághoz vezető út a kölcsönösség felfedezése. A kölcsönösség a férfi-nő kapcsolat elérendő ideálja, s az ifjúság nem élhet ideálok nélkül. ■

Egymásra vagyunk utalva

Smohai Ferenc

A nyugdíj a 20. század elejének találmánya. Az ötvenes évek végére terjedt el általánosan Európában. Alapvetően nagyszerű találmány: az ember idős korára elfogadható anyagi ellátásban részesülhet, nem kell nélkülöznie, másokra rászorulnia.

Vannak-e hátrányai? A jelenleg elterjedt rendszereiben vannak. Súlyosak. Azelőtt mindig is természetes érdeke volt mindenkinek, hogy szülessenek gyermekei, akik – többek között – idős korában gondoskodnak róla. A nyugdíjrendszer azt a téves érzetet kelti, hogy a munkám után megfizetem a nyugdíjárulékot – akár állami, akár magán –, más már nem is kell tennem annak érdekében, hogy anyagi biztonságban legyek idős koromra. Nem kell például feltétlen gyermekeket nevelnem, élhetem világomat. Amint tömegessé válik ez a hozzáállás, ami korunkra megtörtént, nem lesznek elegendő az utódok, akiknek a munkája biztosítja az idősek nyugdíját, mind az állami, mind a magán nyugdíját. Ha nem fordítjuk vissza ezt a tendenciát, akkor előbb a nyugdíjrendszer omlik össze, majd az egész társadalmunk.

A helyzet érzékeltetésére egy szélsőséges példát hozok: A lakatlan szigetre vetődve aranylelőhelyet találok, ahonnan a barlangomba hordom az aranyat, amíg munkaképes vagyok. Amikor már nem bírom, hiába van a közelemben a sok arany, ha nincs senki, aki azt „szolgáltatásra” váltaná számomra.

Van, aki nem ért egyet ezzel. Azt mondja: így, hogy kevés az utód, mégis magas a munkanélküliség. Ha több lenne, akkor csak a munkanélküliség lenne még magasabb. Én inkább Botos Katalinnal értek egyet, aki szerint a társadalom fennmaradásához szükséges gyermekek ahhoz is kellenek, hogy a gazdaság ne essen vissza, hogy mindenkinek legyen munkája. Ehhez persze jó gazdaságpolitika, sok jó vállalkozás is kell. Az eddigi kiútkeresések – alapvetően a korhatár emelése – nem oldják meg a rendszerszintű ellehetetlenülést. Újra láthatóvá kellene tenni a generációk egymásra utaltságát, amit a nyugdíjrendszer elfedett. Pusztán a fennmaradásunk érdekében. ■

www.netregistry.com.au

Minél többen hallassuk hangunkat a közjóért!

Változóban a nők társadalmi szerepe.

Lesz-e elég fiatal, akiknek munkája biztosítja az idősek nyugdíját?

Fotó: CN (2)

JÁNOSHALMÁN,
A BÁCSKA
GYÖNGYÉNEK
NEVEZETT
NAPSÜTÖTTE
VÁROS EGYIK
KÖZTERÉN NEM
MINDENNAPI
TÁRGY KERÜLT
ELHELYEZÉSRE.

JÉ, MOST MEGBOCSÁTOTTAM

Az ötletet, hogy az észak-olaszországi Trentóban található kockát továbbfejlesztve, a világon elsőként egy forgatható szeretet dobókocka kerüljön a dél-alföldi városban felállításra, a közgyűlés egyhangúan elfogadta. Az átadó ünnepséget Czeller Zoltán polgármester és dr. Király Ibolya az Összefogás Jánoshalmáért Egyesület tagja nyitották meg. Több mint százötvenen voltak jelen, köztük szép számmal általános iskolások és óvodások is.

Az ötlet tehát Trentóból érkezett, de nem váratlanul, hiszen a szeretet dobókockának már múltja van a városban, igaz?

Király Ibolya: Nálunk Jánoshalmán egyáltalán nem ismeretlen a

dobókocka. Az óvodában és a katolikus iskolában is több csoportban használják már évek óta. Reggel dob-nak vele, és aztán egész nap megpróbálják azt a mondatot élni.

Volt olyan kisgyerek, aki azt mondta, nem kezdődhet el a nap úgy, hogy előbb nem dob a kockával, mert akkor nem tudja, hogyan éljen aznap. Egy másik azt emelte ki, hogy amikor nem tudja, mit tegyen, dob a kockával. Egy következőnek az oviban kocka volt a jele, és bevitte az óvodába a szeretet dobókockát, hogy megismertesse a többiekkel is.

Csupán egy játékról van szó?

Király Ibolya: Nem, mert akinek kezébe kerül a kocka, indíttatást érez, hogy továbbadja a környezetében.

Így tett már számos tanító, óvónő és hitoktató. Mert a kocka befogadásra, kapcsolatteremtésre, szocializációra segít. Szeretnénk, ha a most felállított kocka egy folyamat elindítója lenne, és sokak örömére szolgálna.

Az avatón ott voltak szülők, gyerekek, és persze pedagógusok is, akik a munkájuk során, a gyakorlatban próbálták ki és használják azóta is a kockát.

Anett, óvónő: A csoportban mi is gurítunk a kockával, ami nem csak azért jó, mert az adott együttlétre van egy cél, amit közösen tudunk megvalósítani, hanem azért is, mert ezeknek a mondatoknak a gyakorlattá váltása során a gyerekek észreveszik: Jé, én most megbocsátottam a másinak,

jé, én most elsőként szeretek, vagyis nyitottá válnak arra, hogy felismerjék a szeretetnek ezen megnyilvánulásait. Jelen pillanatban nem nagyon tudok olyan játékról vagy fejlesztő eszközről, ami ezt el tudja érni. Örülünk annak, hogy most felállították ezt a kockát a parkban, amit meg tudunk pörgetni.

Judit, tanítónő: Az első és második osztályban rendszeresen használjuk a gyerekekkel a kockát, és valóban azt tapasztaltam én is, hogy életté tudják váltani a szeretetet, és ez a lényeg.

Az óvodások is hozzáfűzik azt, amit megélték:

Flóra: Amikor anyuéknak volt a születésnapja, felkeltem s csináltam nekik reggelit.

Blanka: Mama kórházban van és segítettem anyáéknak fát rakni.

Timi: Mi a barátnőimmel sokszor összeveszünk, de aztán mindig kibékülünk és néha én is kezdeményezem.

Peti: Anyák napja volt és csináltam anyukámnak ajándékot.

Nagyon korán felkeltem, hogy meglepjem vele.

Csizovszki Lászlóné, óvodapedagógus így foglalja össze a szeretet dobókocka jelentőségét:

Nagy örömmel tölt el, hogy olyan köztéri eszközzel gazdagodott Jánoshalma, ami látványos, figyelemfelkeltő és mindenki számára megvalósítható cselekedetekre ösztönöz.

Tíz évvel ezelőtt ismertem meg a szeretet dobókockát. Azóta a katolikus óvoda minden csoportjában megtalálható olyan központi helyen, ahol a nap folyamán megakad rajta mindenki tekintete. Tehát ez a köztéri szeretet dobókocka ismerős mindazon gyermekeknek, akik a katolikus óvodába jártak és járnak.

A város központjában tartott ünnepélyes avatón a hivatalos és vidám pillanatok egymást követték..

A dobókocka felállítását azért valósulhatott meg, mert az Összefogás Jánoshalmáért Egyesület megálmodta és felajánlotta a városnak, majd egy jótékonyági bált szervezett, melynek bevételét erre fordította, a Bácségpker cég tulajdonosa, Andris József és felesége Ildikó megalkották a kocka vázát, a Városgazda Kft. munkatársai, előkészítették a terepet, a betonozást, a rögzítést és Nagycirok Jenő kiskunhalasi vállalkozó elkészítette a kocka oldalait borító képeket.

Óvodapedagógusként nagyon sok jó tapasztalatot gyűjtöttem a szeretet dobókocka hatásáról. A gyermekekben játékos módszerrel olyan jó tulajdonságokat alakítunk ki és mélyítünk el, amelyekkel a közösségi életünket tesszük boldogabbá. Nap mint nap reggelente körbeülünk, beszélgetünk arról, hogyan tudunk egymásra figyelni, hogyan tudunk szeretettel fordulni egymás felé. Egy gyermek dob, és amikor megáll a kocka, a többiek kórusban mondják, ami a felső oldalán látható. pl. „jó szívvel odaadom a játékot”, vagy „megvigasztalom azt, aki szomorú”. Aznap arra figyelünk, hogy megvalósuljon az, amit a kockával dobtunk. A gyermekekbe mindez bevesződik, és alkalmazkodik is a nap folyamán. Számtalanszor előfordult, hogy amikor sír valamelyik kisgyermek, egy másik odafordul hozzám, és azt mondja: „Óvónéni, megvigasztalom, mert szomorú”, vagy egyszerűen odamegy a síró gyermekhez és megsimogatja.

Fotó: Bernát Mihály (2)

Bizony előfordulnak konfliktusok is játék közben, és nem egyszerű a megbékélés. Ebben is segít a dobókocka, mert emlékezteti a gyermeket arra, hogy „elsőként szeretek”, azaz megbocsátok a másinak. Napok múlva is emlegetik, hogy „tudod azt, dobtuk, hogy...” Így el tudjuk érni azt, hogy nem csak a napi dobott jó cselekedetet valósítjuk meg, hanem a helyzetnek megfelelően felidézzük, és emlékeztetjük a gyermekeket a megfelelő viselkedésre.

A jó tapasztalataim arra inspiráltak, hogy az ország más részein működő katolikus óvodáknak is ajánljam ezt a kiváló eredményeket hozó kockát. Visszajelzések alapján azt is elmondhatom, hogy nem csak katolikus óvodákban sikeres. De nem lehet megmondani, hova fog még eljutni, ezért is gondolom azt,

Fotó: Bernáth Mihály albumából

Andris József, a dobókocka vázát megalkotó vállalkozó rádióinterjút ad.

mert ebben a formában sok minden elmondható, gondolkodhatunk, érzéseket fejezhetünk ki. Azáltal, hogy dobunk vele, megmutat egy mondatot, ami egész nap végigkísérheti tevékenységünket, törekedhetünk arra, hogy segítsen bennünket és másokat, és ennél nagyobb dolgot nem tudok elképzelni, ezért vállaltam, hogy céggemmel elkészítem a kocka vázát.

És személyesen is kötődöm hozzá, mert a kocka hat oldala a fejemben van, és egy konkrét helyzetben eszembe jut, és akkor aszerint cselekszem.

Mit hozhat a kocka a város életében?

Czeller Zoltánné, a polgármester felesége: A gyermekeken túl a felnőtteket is biztatjuk, hogy dobjanak. A buszpályaudvar közelében van a kocka és a munkába indulás előtt lehetőség van arra, hogy bárki megforgassa. A nagylányom például minden nap busszal megy a közeli városba iskolába és mondta, milyen jó, hogy itt a kocka, mert minden reggel itt dob, és ez öröm számára. ■

hogy nem lehetett volna jobb helyet találni, mint itt, a játszótér mellett. Amikor szülők gyermekekkel, nagyszülők unokáikkal eljönnek ide, nem csak a gyermekeknek, de a felnőtteknek is jó alkalmat ad arra, hogy a szeretet gyakorlására irányítsa a figyelmet.

Mi motivál egy vállalkozót arra, hogy egy ilyen történetben részt vegyen?

Andris József: A kocka egy olyan tárgy, ami az egész világon ismert, akár a Rubik kockáról van szó, akár a szeretet kockáról,

A KOCKA HASZNÁLATA:

Forgassuk meg a kockát és a hozzánk legközelebb eső oldalát olvassuk el. A rajta lévő tanácsot idézzük fel többször a nap folyamán és próbáljuk meg tettekre váltani. A tanácsok a szeretet hat aspektusát emelik ki: mindenkire irányuló, elsőként lépő, a másikat elfogadó, a hibákat megbocsátó, a jót meglátó, a viszontszeretet által kölcsönössé váló. Ezek a nap mint nap megélt rövid mondatok segítenek bennünket abban, hogy növekedjen bennünk a szeretet, és így a családban, valamint szűkebb és tágabb környezetünkben is a béke építői lehessünk.

**Mindenkit
úgy várok,
mint első
alkalommal,
hiszen benne
az Urat várom.**

Reggeli ima a határidőnapló előtt

Nem tudom, ma kivel fogok találkozni; nem tudom, hogyan találkozom azokkal, akikkel tudom, hogy találkozom. És mikor azt hiszem, hogy már tudom, ha besorolom, kategorizálom, megítélem őket, máris gúzsba kötöttem magam és igazságtalan voltam velük, amennyiben már nem is várok tőlük semmit, vagy pedig elvárásaimmal túlterhelem és agyonnyomom őket. Mindenkit várok, de mindenkit úgy várok, mint első alkalommal, hiszen benne az Urat várom, az ő szeretetét, az ő igenjét, amellyel minden embert elfogadott, akikért meg szenvedett, akiket megváltott. Mindenki, akivel találkozhatok, megváltott, és ha a megváltás még nem érkezett el hozzám, ha még nem értette meg azt, akkor a találkozás egy lehetőség, amikor ez megtörténhet. Ne találkozzak ma senkivel, akiért nem imádkoztam már eleve, akinek még nem mondtam el: Gyere csak, jó, hogy jössz, jó hogy itt vagy! Az egyetlen, aki ma biztosan szembejön, Jézus; és mindenben, ami ma történik, vele találkozhatom. ■

Fordította: Sudár Balázs

Forrás: Klaus Hemmerle: *Gerufen und verschenkt*
Theologische Meditationen über die priesterliche Berufung
Verlag Neue Stadt

Fotó: CN

A szeretet hasonlóvá tesz

*Hogyan szerethetjük Máriát?
Úgy, hogy utánozzuk őt és Isten élő igéje vagyunk.*

Mária! A rendkívüli teremtmény, kimagaslik minden teremtmény közül, mert egyedül őt illeti meg a név, hogy Isten anyja, és valóban az. Ezért szeplőtelen és a mennyekbe felvett, az egek királynéja és az egyház anyja.

Mária közelebb van Istenhez, mint az emberhez, mégis ugyanolyan teremtmény, mint mi, és így áll a Teremtő előtt. Ezért lehet ő számunkra a meny-nyet és a földet összekötő lejtő. Rendkívüli, és mégis hozzánk hasonló: kislány, fiatal lány, József jegyese, anya, feleség és özvegy. Így mindnyájan korunknak és életállapotunknak megfelelően kapcsolatba léphe-tünk vele és példaképet találhatunk benne.

Úgy gondolom, természetes, ha valaki szemre-hányást tesz magának, hogy nem szereti eléggé Máriát, sőt jót is tesz annak, aki törődik a lelki életével, a Szentlélektől való, mert Ő mélyen megmunkálja a lelket, hogy megismertethesse vele Máriát, és már itt a földön abban az örömben részesítse, hogy egy ilyen erős édesanya társaságá-ban járhatja végig az utat.

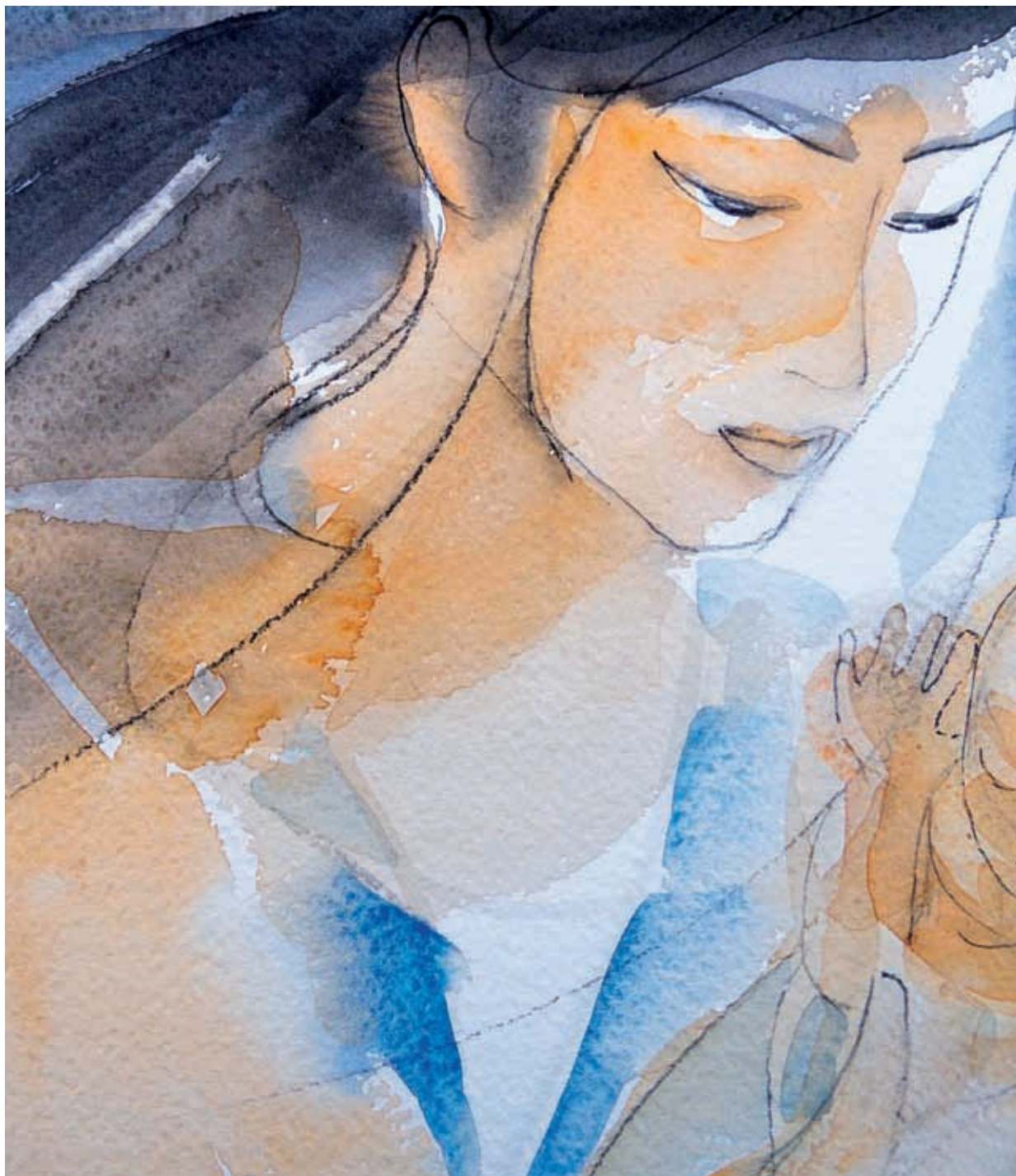
Nagyrabecsüléssel tekintünk minden ájtatossá-g-ra, amely kialakult az évszázadok során, hogy a keresztények megtapasztalják Mária biztos anyai szeretetét, és érezzék törődését az élettel együtt járó minden kicsi és nagy bajban. És azért, hogy igazi Mária-tisztelet élhessen bennünk, olyan utat

javaslok, melyen hasonló szeretet ébred a szívünk-ben Mária iránt, mint amilyen szeretettel Jézus szereti őt.

Máriáról elmondható számtalan csodálatos és rendkívüli tulajdonság, többek között az is, hogy Ő a „tökéletes keresztény”. Azért ő a tökéletes keresztény, mert az evangélium tanúsága szerint nem a saját életét éli, hanem engedi, hogy Isten törvénye éljen benne. Mária az, aki mindnyájunknál jobban elmondhatja: „Nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2, 20). Mária Isten megélt igéje. Ha valóban szeretni akarjuk, akkor „utánozzuk” Őt. Legyünk mi is Isten élő igéje! Ha utánozzuk Máriát, akkor hasonlóak leszünk hozzá, és valóban szeretni fogjuk Őt. Ha igaz az a mondás, hogy „A szeretet vagy megtalálja a hozzá hasonlót, vagy magához hasonlóvá tesz”, akkor az is igaz, hogy az egymáshoz hasonlóak szeretik egymást. Kikkel játszanak a gyerekek? A gyerekekkel. Kikkel barátkoznak a fiatalok? A többi fiatallal. És a meglett emberek? A meglett emberekkel. Utánozzuk hát Máriát, váljunk hozzá hasonlóvá és önkéntelenül is meg fog születni a szívünkben a szeretet iránta! ■

Forrás: www.centrochiaralubich.org

Fordította: Reskovits Ágnes

Fotó: CN

| Mária engedi,
hogy Isten törvénye éljen benne. |

Ajándéknak teremtve

*„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs!
S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!” (Lk 3,11)*

Ebben az adventi időszakban, amikor karácsonyra készülünk, újra előtérbe kerül Keresztelő Szent János alakja. Isten azért küldte őt, hogy előkészítse az eljövendő Messiás útját. Akik hozzá fordultak, azoktól életük gyökeres megváltoztatását kérte: „Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcsét!” És aki azt kérdezte tőle: „Mit tegyünk tehát?”, annak így válaszolt:

„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs! S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”

Miért adjak a másiknak a magaméból?

A másikat is Isten teremtette, úgy, mint engem. Testvérem ő, lényem része. „Nem tudok kárt tenni benned anélkül, hogy meg ne sebezsem saját magamat is” – mondta Gandhi. Ajándéknak lettünk teremtve egymás számára, Isten képmására, aki Szeretet. A szeretet isteni törvénye be van írva génjeinkbe. Jézus, amikor közénk jött, világosan kinyilatkoztatta ezt nekünk, amikor új parancsot adott: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is!” Ez a „mennyország törvénye”, a Szentháromság élete itt a földön, az evangélium szíve. Amint az Atya, a Fiú és a Szentlélek teljes közösségben élnek a mennyben, annyira, hogy teljesen egyek, ugyanúgy a földön mi is olyan mértékben vagyunk önmagunk, amennyire megéljük a szeretet kölcsönösségét. Amint a Fiú ezt mondja az Atyának: „mindaz, ami az enyém, a tiéd, és ami a tiéd, az enyém”, úgy közöttünk is akkor valósul meg teljes mértékben a szeretet, ha nemcsak a lelki javakat osztjuk meg, hanem az anyagiakat is. Felebarátunk szüksége mindenki szükségletévé kell, hogy váljon. Valakinek nincs állása? Mintha nekem

nem lenne. Valakinek beteg az édesanyja? Úgy segítem őt, mintha az enyém lenne. Van, aki éhes? Mintha én lennék éhes, és úgy próbálom előteremteni az ételt, mintha saját magamnak tenném.

Ez a jeruzsálemi első keresztények tapasztalata:

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt.” Olyan vagyonszövetség volt ez, amelyet bár nem volt kötelező, mégis nagyon intenzíven gyakoroltak. Pál apostol megmagyarázza: nem arról van szó, hogy egyeseket nehéz helyzetbe kellene hozni azért, hogy másokon segítsünk, hanem arról, hogy megvalósuljon az „egyenlő mérték szerint” elve.

Cezáreai Szent Vazul ezt mondja: „Az éhezőket illeti meg az a kenyér, amit félretesz, a ládafiában őrzött kabátod a mezítelennek jár, rejtve őrzött pénzéd pedig a szűkséget szenvedőké.”

Szent Ágoston szerint: „A gazdagok feleslege a szegényeket illeti.”

„A szegényeknek is segíteniük kell egymáson: egyikük lábát kölcsönözheti a sántának, a másikuk szemét a vaknak; ismét más meglátogathatja a betegeket.”

Ma is élhetünk úgy, mint az első keresztények.

Az evangélium nem utópia. Ezt bizonyítják például azok az új mozgalmak, amelyeket a Szentlélek hozott létre az egyházban, hogy az első keresztények evangéliumi radikalitását hívja újra életre frissességével, és hogy válaszoljon az óriási igazságtalanságban és szegénységben élő mai társadalom nagy kihívásaira. Emlékszem a Fokoláre Mozgalom kezdetére, amikor az új karizma a szegények iránti különleges szeretetet ültette a szívünkbe. Amikor találkoztunk velük az utcán, felírtuk egy kis jegyzetfüzetbe a címüket, hogy felkereshessük őket,

<http://holyn.com>

A növény annyi vizet szív fel a talajból, amennyire szüksége van.

hogy segítsünk nekik. Jézust láttuk bennük, aki azt mondta: „nekem tettétek”. Miután meglátogattuk őket viskóikban, meghívtuk őket magunkhoz ebédre. Nekik tartogattuk a legszebb asztalterítőt, a legjobb evőeszközöket, a legjobb falatokat. Az első fokolarban az asztalnál így foglaltunk helyet: egy fokolarina, egy szegény, egy fokolarina, egy szegény... Egy nap úgy éreztük, az Úr azt kéri tőlünk, hogy váljunk mi magunk szegénnyé, hogy így szolgálhassuk a szegényeket és mindenkit. Ezért mindegyikünk az első fokolár egyik szobájának közepére tette mindazt, amiről úgy gondolta, hogy felesleges a számára. Volt ott tavaszi kabát, egy pár kesztyű, kalap, még egy szőrmebunda is... Azóta pedig, hogy adni tudjunk a szegényeknek, olyan vállalatokat alapítottunk, amelyek munkahelyet biztosítanak, nyereséget termelnek, amelyet a rászorulóknak kapnak meg. Azonban még sokat kell tennünk a szegényekért.

„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs! S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”

Lehet, hogy észre sem vesszük, milyen sok kincsünk van, amit közösbe tehetünk. Finomítani kell érzékenységünkön, és el kell sajátítanunk bizonyos ismereteket ahhoz, hogy ténylegesen segíteni tudjunk,

hogyan megtaláljuk a testvériség megélésének módját. Adhatjuk szívünk szeretetét, kinyilváníthatjuk baráti szándékunkat, átadhatjuk örömünket, rendelkezésre bocsáthatjuk időnket, imáinkat; szóban vagy írásban közösbe tehetjük belső gazdagságunkat. Vannak ezen kívül olyan tárgyaink is, mint például táskák, tollak, könyvek, de lehet pénz, lakás vagy jármű is, amit rendelkezésre bocsáthatunk. Lehet, hogy sok mindent összegyűjtünk arra gondolva, hogy egyszer majd szükségünk lesz rá, miközben környezetünkben valakinek sürgősen éppen arra volna szüksége.

Ahogy minden növény csak annyi vizet szív fel a talajból, amennyire szüksége van, úgy mi is próbáljunk meg csak annyit birtokolni, amennyi nélkülözhetetlen. Jobb, ha időnként azt vesszük észre, hogy hiányzik valami; jobb kicsit szegénynek lenni, mint kicsit gazdagnak.

„Ha mindannyian megelégednénk a szükségessé – mondta Szent Vazul –, és fölöslegünket a nélkülözőknek adnánk, nem lenne többé sem gazdag, sem szegény.” Próbáljuk meg, kezdjünk el így élni! Jézus biztosan nem fog megfélekezni arról, hogy elküldje nekünk a százszorost; így további lehetőségünk lesz arra, hogy adjunk. Végül pedig azt fogja mondani, hogy amit bárkinek is adtunk, azt Neki adtuk. ■

Az Élet Igéje, 2003. december, Új Város 2003/12

Összességében szép gesztus, de úgy lenne az igazi, ha tényleg önkéntes alapon működne!

– A közösségi szolgálat egy klassz lehetőség arra, hogy az ember felmérje képességeinek határait. Én például egy gyerekvígázás kapcsán megértettem, hogy szerintem nem én leszek a kisgyerekek kedvence.

– Amikor először meghallottam, hogy az érettségihez ötven óra közösségi szolgálat szükséges, nem tetszett az ötlet, de mióta elkezdtem, nagyon jónak találom! Összehozza az embereket és megtanít minket arra, hogy jó dolog másoknak segíteni.

– Örömmel tölt el, mikor például segíték a tanulásban egy iskolánkba járó diáknak, és látom az arcán az örömet, hogy most már végre érti.

– Az elején nem volt túl szimpatikus a gondolat, de jobban belegondolva mindenki sok tapasztalatot szerezhett általa és mivel érettségiig kell teljesíteni, így nem is olyan megerőltető.

– Ez szerintem csak emberenként ötven óra plusz ingyenmunka az államnak. Nem jó dolog, nem támogatom. Most legutóbb gyerekekre vigyáztam. Ez nagyon fárasztó, de vicces dolog volt. Párszor még be tudnám vállalni!

Összekötni a szálakat

A kezdeti nehézségek után ma már élen jár a közösségi szolgálatban a kőbányai Szent László Gimnázium. Közel ötven fogadó szervezettel működnek együtt.

Az utóbbi három évben sokféle tapasztalat gyűlt össze a középiskolákban az iskolai közösségi szolgálat (IKSZ) kapcsán, mely – a törvény szavaival élve – „szociális, környezetvédelmi, a tanuló helyi közösségének javát szolgáló, szervezett keretek között folytatott, anyagi érdektől független, egyéni vagy csoportos tevékenység és annak pedagógiai feldolgozása”. Talán az egyik legfontosabb láncszem, hogy minél több tantestületben meglegyen az a legalább egy vagy két pedagógus, aki felismeri az ebben rejlő lehetőségeket, és nem a „valahogy lepapírozzuk ezt is” mentalitást képviseli.

A budapesti kőbányai Szent László Gimnáziumban jártunk, ahol először a diákokat kérdeztük.

Milyennek találtátok a szolgálatot?

– Szerintem jó dolog, hogy segíthetünk más embereknek. Az viszont, hogy kötelező, ront az értéken, ráadásul az érettségi is függ tőle.

Fotó: Horváth Viktória (2)

Horváth Viktóriát, a Szent László Gimnázium könyvtárpedagógusát kérdeztem.

Mi az IKSZ célja és melyek a tapasztalatok külföldön?

H. V.: A közösségi szolgálat (community service) jelen van a világ számos fejlett országában. Nem egyenlő az önkéntes munkával, mert egy adott intézményben valóban kötelező érvényű. Nagyon fontos szerepe van a modern közoktatásban, melynek kitágítja célkitűzéseit, hogy az ne csak és kizárólag tudásanyagot közvetítsen. Elősegíti, hogy a fiatalokban kifejlődhessen az aktív társadalmi szerepvállalás igénye és a szociális érzékenység. Számos ország sikeresen alkalmazza évek óta. Az Egyesült Államokban és Kanadában már a '80-as évek óta létezik a közösségi szolgálat az oktatási intézményekben, például Washington Államban az érettségi feltételeként kétszáz órát kell valamilyen szolgálatban tölteni. A közösségi szolgálat több országban a katonai szolgálat kötelező részét képezi, Európában és Ausztráliában a büntetés-végrehajtás egyik módja is.

A Szent László Gimnázium diákjai Antalóczy Ágnessel, az IKSZ koordinátorával (balra lent).

A szervezői oldalról Antalóczy Ágnes, az IKSZ iskolai koordinátora válaszolt kérdéseinkre.

Mire van lehetősége a gimnazistának a közösségi szolgálat keretében?

A. Á.: A diákok sokféle tevékenység között választhatnak: eljárnak az idősek otthonába, a gyerekek átmeneti otthonába, látogatnak nyugdíjas zenetanárnőt, vigyáznak kisgyerekek-re, nagyobbakat korrepetálnak. Látjuk rajtuk az ott töltött idő eredményét is: nyitottabbak, kezdeményezőbbek lesznek, a sikerek nyomán nő az önbizalmuk, a sok jó tapasztalat pedig segítheti őket a pozitív látásmód elsajátításában. Sokféle olyan pedagógiai célt valósíthatnak meg ezekkel a tevékenységekkel, melyek részét képezik egy iskola pedagógiai programjának. Céljuk egyrészt, hogy fejlesztik a résztvevők szociális, közösségi érzékenységét, másrészt hasznára vannak a közösségnek, amelyért dolgoznak. Ezek a célok főleg akkor valósulnak meg, ha a diákok többféle tevékenységben kipróbálhatják magukat.

Fotó: Erhardt Gyula

A gimnáziumban milyen visszhangokat váltott ki az IKSZ bevezetése a kollégák és a diákok között?

A. Á.: Kezdetben jó néhány morolódó diákot hallgattam végig, akik azt kérdezték: „Minek ez?” De lassan-lassan megváltozott a véleményük. Volt, aki egyenesen úgy fogalmazott: „Végre értelmes dologgal foglalkoztam a hétvégén.” A kissé kényszeredett indulás után, amit a „kötelező” jelleg váltott ki, sokan rájöttek, hogy csak rajtuk múlik, hogyan profitálhatnak mindebből. Nyolcszáztizenegy diákunkból ötszázharmincnyolcat érint a közösségi szolgálat, közülük eddig százötvenen kezdtek el és közel háromezer-ötszáz órát teljesítettek.

Miért hisz ebben az ügyben, amely sok plusz munkát jelent?

A. Á.: Valóban, rengeteg az adminisztrációs kötelezettség, és ezen kívül rám hárul a kerületben levő, immár ötven szervezettel való folyamatos kapcsolattartás, a diákok tájékoztatása, az aggódó szülők megnyugtatása. Minden tanév elején szervezek egy IKSZ-börzét, ahol ezek a fogadó intézmények bemutatkoznak. Sok a munkám, de megéri: a visszajelzések megerősítik meggyőződésemet, hogy a közösségi szolgálat nagyon jó lehetőség a diákoknak arra, hogy ajándékozzák önmagukat. Sok segítséget kapok a kollégáktól is, akik velem együtt megtapasztalják, hogy nekünk is jót tesz ez a munka. Élvezem, hogy új kapcsolatokat építhetek a kerületben levő szociális intézmények vezetőivel. Ezek a szociális tevékenységek mindannyiunkat, felnőtteket és fiatalokat megnyitnak a tágabb környezetünkben élő embertársaink problémáira. ■

Hit és mesevilág

Mindig is rajongtam az olyan, fantáziavilágban játszódó könyvekért, mint a Harry Potter vagy a Narnia krónikái. Én is éppen egy ilyen regényt írok, amiben a feszültséggel teli pillanatok és a megbékélések gyors egymásutánban váltakoznak. Még a legpozitívabb szereplők is vétkeznek, de mindig megpróbálnak újra lábra állni. Mit gondol, hiba volna egy olyan könyvet írni, amiben rossz döntések születnek, és még a varázslat is jelen van? Ellene mond ez a vallásnak, még akkor is, ha a mű egészében egy belső megtisztulási, javulási folyamatot mutat be?

Egy fantasy rajongó

Mindig örülök, ha azt hallom, hogy vannak még, akik szeretnek olvasni, ráadásul még az írásban is ki merik próbálni magukat. Véleményem szerint az

olvasás egy kiváló tanulási folyamat, az írás pedig lehetőséget nyújt arra, hogy adhassunk magunkból valamit. Ez az, ami motivál, még akkor is, ha kevés időm van; hogy a könyveimen vagy ezeken a cikkeken keresztül megoszthassak valamit másokkal. Hogy rátérjek a kérdésedre, szerintem a fantáziavilágban játszódó történetekért való szenvedély pont ugyanolyan, mint bármilyen más rajongás. Nem állít akadályokat a személyes fejlődésünk útjába, ha tudjuk megfelelően kezelni. Egy olyan lehetőség, ami pozitív érzéseket kelthet bennünk, és még a saját utunkhoz is lendületet adhat, ha egyszerűséggel és bölcsen tudjuk használni. Ami azonban fontos, hogy szívünkben és elménkben ne keverjük össze a hitünket és a való életet a fantáziavilággal.

Továbbá mindig higgyünk a legcsodálatosabb világban, a Mennysorszámban, ami szebb annál, mint amit bárki is el tud képzelni. A tény, hogy könyvedben olyanokról akarsz írni, akik habár hibákat követnek el, mégis a jóra törekednek, megerősíti a történetedet, a hitedet pedig egyáltalán nem csökkenti. (Jézus is

gyakran mutatott be negatív eseményeket a példabezéideiben.) Mivel fontos az összehatás, amit a mű az olvasókban kelthet, jó lenne, ha elolvastatnád a könyved valaki olyannal, akinek a véleményében megbízol. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

CSALÁDBAN

Sás Bence és Márta

Az első gyermek

Mit jelent egy fiatal házaspár számára az első gyermek érkezése?

aláírt levél

Tavaly októberben kötöttünk szentségi házasságot, és ezt követően nagyon élveztük, hogy együtt élve még több oldaláról ismerhetjük meg a másikat. A családi élet mellett mindkettőnk életében nagy teret kapott a munkabeli hivatásunk is: Bence a fotózásban tudott elmélyülni, Márta szakmai gyakorlatát töltötte napi 12 órában egy sürgősségi osztályon. Ebben az időszakban úgy terveztük, hogy pár évig mindketten a munkánkra helyezzük a hangsúlyt, majd ezt követően Márta átmenetileg elengedi szakmáját és gyermeket vállalunk. Karácsonykor azonban megbizonyosodhattunk róla, hogy Gergő fiunk útnak indult.

Bár a terveinket felülírta kisfiunk érkezése, nagy örömmel készültünk; döntenünk kellett arról, hogyan fejezze be Márta a főiskolát, Bence pedig hogyan tervezzen az esküvők fotózásával, milyen gyakorlatokat tud Márta bevállalni, és mik azok, amiket ki kell hagynia kisfiunk védelme és egészsége érdekében. Sokszor felidéztek ebben az időszakban a „régebb óta fiatal”

www.hdvallpapers.in

Kapuzárási pánik

Megfigyeltem, hogy manapság az ötvenes emberek nagyobb szabadságra vágyanak. Miért van ez?

Kiharcoljuk a szabadságunkat, amire annyira

vágyunk, de aztán nem igazán tudjuk, hogy mit is akarunk kezdeni vele. Ez azért van így, mert az élet nem fekete-fehér, nem beszélhetünk tisztán szabad akaratról vagy eleve

Fotó: Sás Bence

házasokkal való beszélgetések során hallott tapasztalatokat a jelen pillanat helyes megéléséről, az egymással való kapcsolatunk építéséről, amit adhatunk Gergőnek. Semmiképpen sem akartunk bezárkózni, hanem arra törekedtünk, hogy még inkább a közöségeink élő része legyünk.

Mindannyiunk örömeire Gergő ez év szeptember 4-én világra jött. Ezt követően nagyon izgalmas időszak kezdődött. Az eddigi életünkben mindketten nagy hangsúlyt tudtunk fektetni a „saját akaratainkra”, és nagy teret adtunk egymásnak, hogy „kiteljesedhessünk”. Ez viszont ettől a naptól kezdve másképp valósul meg, új szemlélet szerint, sokkal többször és többféle módon kell tudnunk lemondani a saját elképzelésünkről, ami igazán széppé teszi a mindennapjainkat. Kicsit arra „kényszerít” bennünket egy-egy hirtelen helyzet, hogy mindig legyünk készek újramezdeni és újratervezni, és időnként a család érdekében akár nemet is mondani.

Szép azt is megtapasztalni, ahogy mindketten más-hogy vagyunk benne a szülői szerepben, mint amire a társunk számított, és tudatosítanunk kell magunkban, hogy ne legyenek elvárásaink, hogy „azt akarom, ilyen anya vagy apa legyél”. Ebben a szemléletben a különbözőségek egyfajta tanulást hordoznak magukban a konfliktusok helyett. ■

Fotó: CN

elrendelésről. Létezik még egy erő, ami dolgozik bennünk, mégpedig a szokás hatalma. Először mi uralkodunk a szokásainkon, de aztán azok uralkodnak el rajtunk. Ahogy a Talmud, egy zsidó vallási könyv írja: „Kezdetben a szokások olyanok, mint egy vékony fonál, de könnyen olyan erőssé válhatnak, mint a kötél.” Szokásaink két kulcsfontosságú időszak kivételével az egész életünkön uralkodnak. A kamaszkor és a változó kor során viszont a hormonok és az idegek nagyobb szerepet kapnak, ekkor kirobbanó erővel küzdjük le a szokásainkat. Amikor úgy érezzük, életünk legtöbb kalandját már átéltük, a kapuzárási pánik szinte elkerülhetetlen. Már túl idősök vagyunk ahhoz, hogy a szüleinkkel szemben lázadjunk, ezért olyanokkal kerülünk összetűzésbe, akiket különben nagyon szeretünk. Serdülőként minél hamarabb fel akarunk nőni.

Az időskor küszöbéhez érkezve azonban, már csak azért is hibázunk, hogy minél tovább fiatalok maradjassunk. Shakespeare így fogalmazta ezt meg: „Elmúlás, megvetlek, ifjúság, szeretlek!” Ifjúként is gyakran túlzásokba esünk, amikor próbáltuk kifejezni személyiségünket a zene által, amit hallgatunk, a ruhákkal, amiket viseltünk. Most viszont azzal akarjuk életünket felpozícionálni, hogy partnert, munkát vagy autót váltunk, esetleg még plasztikai műtétet is csináltunk. Mindezek után pedig végre élvezni akarjuk döntéseink szabadságát, de tévedünk. Igenis vannak szokásaink. A lényeg, hogy azokat őrizzük meg, melyek a jó felé vezetnek. Ahogy a mondás is tartja: Kezdd el valamit, és szokásoddá válik! Vegyél fel egy szokást, és személyiséged részévé válik! Építs fel egy személyiséget, és sorsoddá válik! ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

ISTEN
EMBERRÉ
LETT.
ÍGY AZ
EMBER
KÉPESSÉ
VÁLT RÁ,
HOGY
ÖNMAGA
LEGYEN.

Felülmúlni önmagunkat

A karácsony ünnepe ismét megnyitja előttünk egy másik világ lenyűgöző távlatait. Igen, az ember arra van meghívva, hogy felülmúlja önmagát, de azért, hogy valójában teljes mértékben az legyen, aki: Isten róla alkotott terve szerint, a tőle kapott hivatás kiteljesedéseként. Mindez azért lehetséges, mert Isten maga múlta felül először és mindörökre önmagát, amikor Fiában, Jézusban emberré lett. Isten, aki emberré lesz! Van ennél zavarba ejtőbb és mámorítóbb hír? Isten, aki emberré lesz, hogy az ember képessé váljon arra, hogy önmaga legyen. Nem önmagától, nem Istennel szemben és Isten nélkül, hanem Vele és Benne. Az ember azt az elemi törekvését, hogy felülmúlja önmagát, akkor valósíthatja meg, ha belehelyezkedik Isten szeretetből fakadó önfelülmúlásába, amivel emberré lett, hogy bennünket önmagává tegyen.

Ebből lehet megsejteni, mit jelent az ember számára, hogy felülmúlja önmagát: önmaga lesz, mint Jézus, a Fiú, aki túllép saját magán, a másik felé, a testvér, a szegény, a szenvedő felé. Így Istenben önmagára talál és a másik emberben Istenre. A másikra lel és önmagára, és mindkettőre együtt, Istenben. Dante költői génusza az Isteni Színjáték harmadik énekében ezt így fogalmazta meg: „Trasumanar significar per verba non si poria...” Trasumanar, vagyis felülmúlni az emberit Istenben úgy, hogy közben emberek maradunk, olyan dolog, melyet emberi szavakkal nem tudunk kifejezni. Nem történhet ez varázsűtésre, nem lehet emberi erőlködés eredménye, hanem csak akkor következik be, ha a szeretet szabad engedelmességével válaszolunk arra az ajándékra és reményre, mely karácsonykor meglátogat bennünket a mennyből.

Piero Coda

Forrás: CN

Fordította: Tóth Pál

Fotó: CN

A demokrácia válságának talán legszembetűnőbb jele, hogy a polgárok tömegei Európa-szerte elfordulnak a politikától, és nem bíznak a demokratikus intézményekben. Különösen szembetűnő a fiatalok passzivitása. A fiatal nemzedék nem csak uniós, hanem tagállami és helyi szinten sem hallatja a hangját. A felmérések szerint úgy érzik, hogy nem befolyásolhatják a döntéseket, a politika nem az ő problémáikról szól, és olyan bürokratikus bikkfanyelvet használ, amelyet ők nem értenek.

Az elmúlt évek válságkezelő kormányzása hazánkban is a politikai elit határozott cselekvésének, a gyors döntéshozatalnak engedett teret, gyakran figyelmen kívül hagyva a közjó előmozdítására irányuló más felelős és építő szellemű javaslatokat, a csalódottság és tehetetlenség érzését keltve ezzel többekben.

Úgy tűnik azonban, hogy a nem csak hazánkat, hanem egész kontinensünket sújtó gazdasági, társadalmi és erkölcsi válság okozta hatalmas feszültségek új utakat és megoldásokat sürgetnek, amelyek megkívánják a polgárok közösségeinek nagyobb részvételét. Nem csupán új stratégiákra van szükség, hanem a közgondolkodás megváltozására is, ez pedig nem történik meg, ha megmaradunk otthonaink biztonságosnak tűnő falai között.

A néző és a fogyasztó

A minap alkalmam volt részt venni egy baráti beszélgetésen, ahol egy jelentős hazai politikus beszélt munkájáról, politikai ideáljairól, sikereiről, kudarcairól. Mennyire más volt ez, mint amit a médiában a politikáról látunk! Ott minden fekete és fehér, az egyik mindent kiválóan csinál, a másik mindenben fatálisan téved és teljesen

© Depositphotos.com/ Viktor Cap

A résztvevő polgár

A politika megújulása attól függ, hogy a polgárok többsége részt vesz-e aktívan a politikai életben.

rossz úton jár. Az egyik igazat mond, a másik hazudik, ez egyik becsületes, a másik korrupt. Ebben a szemléletben nem lehet semmit javítani és továbbfejleszteni, csak leváltani és kidobni. Ismerősömet hallgatva sokkal embe-ribb kép tárult elém a politikáról: erényekkel és gyengeségekkel megáldott emberek az esetek túlnyomó

többségében őszinte, hozzáértő és izzadságos építője, tiszteletre méltó munkája és küzdelme. Ha csupán a fotelben ülve szemlélem a politikát, akkor a szurkoló érzései uralkodnak el rajtam, a rajongóé vagy a kifütyülőé.

A másik beállítódás, amelyből szemlélhetem a politikát, az a fogyasztó:

mennyi a nyugdíj, kapok-e támogatást, hogy alakulnak az árak. Ki tagadná, hogy ezek nagyon is lényeges szempontok! De a jelen szempontjai, és szinte alig mondanak valamit a jövőről. Arról szólnak, hogy mit eszem én most, de nem arról, hogy mit fog enni az unokám. A fogyasztói társadalom hozzászoktatott bennünket ahhoz, hogy minden fogyasszunk, a művészetet, az oktatási és egészségügyi szolgáltatásokat és politikát is. Ez a passzivitás a kívülálló sajátos látásmódját ülteti belénk, az üzleti és a politikai marketing pedig mesteri módszereket fejlesztett ki arra, hogy ezen a regiszteren keresztül kedve szerint befolyásoljon bennünket.

A játékos és a termelő

Az ismerősök között zajló politikai viták csak látszólag mozdítanak ki bennünket a néző és a fogyasztó pozíciójából. A kritizálás vagy támogatás többnyire továbbra is a fekete-fehér, az igazmondó és hazug, a közjóért tevékenykedő és a nyereszkeskedő logikája mentén zajlik. A perspektíva csak akkor változik meg, ha a nézőtérrel lemegyünk a pályára vagy felmegyünk a színpadra. Más dolog a lelátóról kiabálni és más a labdát másokkal együtt kergetni. Más a nézőtérrel a többiek közt elvegyülve tapsolni, és más a tekintetek keresztüztűzt állni a színpadon. Más éjszaka dagasztani és sütni a kenyeret, és más a szupermarketben nyomkodni és szagolgatni, hogy elég ropogós, elég illatos-e. Ha azt akarjuk, hogy valami változzon a politikában, akkor le kell mennünk a pályára, fel kell mennünk a színpadra, és oda kell állnunk a dagasztóteknő mellé. Hallom a kérdéseket: De kíváncsi rám egyáltalán valaki? Nem fogják akadékoskodásnak venni? Van ennek időnk a család meg a munka mellett? Örülök, ha kifújhatom

Fotó: CN

magam a hétvégén! Hagyjatok engem békén! Minek tegyem ki magam egy újabb macerának, van nekem bajom elég! És hova menjek, kihez forduljak? A politikusok udvariasan leráznak, ha közeledem feléjük. Ezek valós kérdések, beszélnünk kell róluk!

Aktív állampolgárság

Lehetőségeinkhez és képességeinkhez mérten azonban talán mégis tehetünk valamit. Tudatosíthatjuk magunkban először is azt, hogy mit is jelent az „aktív állampolgárság”. Elsősorban azt, hogy egy személy tudatosan részt vesz a politikai életben, ismeri az állampolgárságából fakadó jogait és kötelességeit, és tevékenyen hozzá akar járulni annak a szűkebb vagy tágabb közösségnek az életéhez, amelynek életkörülményeinél fogva természetes tagja. Nem csupán haszonélvezője kíván lenni a helyi vagy országos politikai intézkedéseknek, hanem lehetőségeihez mérten hozzá is akar járulni ezek meghozatalához és értékeléséhez. Ha szükségesnek látja, tiltakozó megmozdulásokat szervez, de nem merül ki ebben a tevékenysége. Elsősorban az összefogáson alapuló, építő jellegű hozzájárulást

Nagy szükség van arra, hogy egyre több fiatal lépjen a politika küzdőterére.

szorgalmazza: a képviselői és különféle lakossági fórumokon való részvételt, a sajtóban és a közösségi hálózatokon történő véleményformálást, az öntevékeny csoportokban való munkát a közjó érdekében.

Az aktív állampolgárság eszméje tehát fejlődést kíván legalább két szempontból. Bővíteni, működőképesebbé és ismertté kell tenni azokat az intézményes formákat, ahol kibontakozhat és konkrét formát ölthet az állampolgárok részvétele a közéletben. Ez a részvétel nem korlátozódhat arra, hogy a döntéshozók következmények és kötelezettségek nélkül meghallgatják észrevételeinket. Fejlesztésre várnak saját személyes képességeink is, hogy felkészüljünk a közéletben való részvételre: megfelelően tudjunk megfogalmazni egy problémát, képviselni tudjuk azt a közösség előtt, be tudunk vonni másokat az ügy érdekében, képesek legyünk párbeszédben kiérlelni közös, jó megoldásokat, tudjunk a kudarcainkból tanulni... ■

Karrierem építése helyett

Tavaly részt vettem a közösségi gazdaság egyik műhelymunkájában, ahol rájöttem, eddig csak azzal foglalkoztam, hogy megértem, mit csinállok, de egyáltalán nem kérdeztem meg magamtól, ki vagyok? Az is világossá vált, hogy a munka az hivatás, tehát meg kellett találnom a hivatásom, vagyis azt, hogy mi tesz boldoggá.

Az egyetemen Biomedikát hallgattam, és közel voltam tanulmányaim befejezéséhez. A múlt évben Torinóban lediplomáztam, de előtte Svájcban, Lausanne-ban védtam meg diplomamunkámat. Öt évig jártam egyetemre, minden nap nyolc óránk volt, és éjszaka is tanultam. Napokat töltöttem el anélkül, hogy évfolyamtársaimmal igazi kapcsolatokat építettem volna. Bizonyos jó nevű körökben nagyon erős az individualizmus, a félelem, hogy az embert kiütik a nyeregéből, és maguk az oktatók verik beléd azt a vágyat, hogy érdd el a legjobbat. Sok áldozatot hoztam és ezután időben és kitűnően lediplomáztam. Minden esélyem megvolt arra, hogy beiratkozzak egy doktori iskolába Svájcban, ahol jó fizetés, tóparti lakás és szuper barátok vártak rám. Életemben ez egy nagyon fontos pillanat volt, mert nagy dolgokban dönthettem. Valami mégis félelemmel töltött el, az, hogy ragaszkodom a karrieremhez és a pénzhez. Arra vágytam, hogy elkezdhessek dolgozni, sőt azt is mondhatnám, hogy az árral szemben akartam úszni. A mostani válságban hozzám hasonlóan sok fiatal nehezen talál munkát és nem akartam bezárkózni karrierem építésébe úgy, hogy nem veszek észre senkit. Ilyen lelkiállapotban érkeztem a közösségi gazdaság műhelymunkára. Sok kérdésem volt. Nem kaptam mindenre választ, de a nyitottság légkörében, ahol vállalkozók, professzorok és fiatalok mind együtt és egyenlők voltak abban, hogy országunkra tekintsenek kihívásaival együtt, valami világos lett számomra.

Megértettem, hogy a sok pénz boldogságom elsődleges akadálya lett volna, mert a boldogságot számomra más jelenti. Megerősítést ebben akkor kaptam, amikor a doktori iskola megkezdése előtt a Fülöp-szigetekre mentem és a repülőről kaptam az értesítést, hogy bejutottam. Egy olyan utazásról volt szó, amit már korábban

Foto: Ceramica

Olyan mérnök akarok lenni, aki a munkásokban is tiszteli emberi méltóságukat!

megszerveztem és ahol kézzelfogható volt számomra, hogy ez a kultúra mennyire különbözik az enyémtől. A Yolanda elnevezésű szököár épp az ottlétem idején pusztított végig a Fülöp-szigeteken. Annak ellenére, hogy az ottaniak életében gyakran történt már hasonló tragédia, mégis azzal a méltósággal élték át, ami számomra azt üzent, hogy nekem is megvan mindenem, hogy boldog legyek! Megértettem a szegénység és a nyomor közötti különbséget. A szegénység az volt, amit a Fülöp-szigeteken láttam, a nyomor viszont egy bizalom és remény nélküli szegénység, amit sok olasz barátom arcán láttam a válság következtében. Itt Európában a depresszió és a pszichológusok lépnek színre... Való igaz, hogy válságban élünk. De van fedél a fejünk fölött és minden nap van mit ennünk. Az az emberi méltóság, amit a Fülöp-szigeteken felfedeztem, olyan lecke volt, aminek hasznát látom majd a munkahelyi pályafutásom során.

Ezért mondtam le a svájci karrieremről, és most a Firenze közelében levő Loppianóban dolgozom, a közösségi gazdaság egyik cégénél, melyet azért alapítottak, hogy fiatalokat képezzen társadalmi kapcsolatok építésére a munkavégzésen keresztül. Nem mérnökként állok alkalmazásban, hanem kétkezi munkásként. Nincsenek automata gépek, két kézzel munkálom meg az agyagot. Én úgy érzem, ahhoz, hogy jó mérnök legyek, a sok éves elméleti tanulás után most a munkavállalói oldalról kell tapasztalatokat szereznem. Lehet, hogy sokan ezt időpocsékolásnak tartják, de én olyan mérnök akarok lenni, aki a munkásokban is tiszteli emberi méltóságukat és ezt helyezi a munka középpontjába. ■

Forrás: www.focolare.org
Fordította: Tóth Judit

Majd máskor...

Majd holnap felhívlak..., holnap meglátogatlak..., holnap elmondom neked, hogy...

De most még gyorsan be kell vásárolnom, rendet kell raknom, el kell intéznem néhány halaszthatatlan ügyet, főznöm kell, és el kell készítenem pár munkát határidőre... Igazán beláthatod, hogy mindez égetően fontos, sőt szükséges, különben nem jutunk egyről a kettőre. Légy türelmes! Majd később...

Hányszor mondjuk ezeket a szavakat, bele sem gondolva, lehet, hogy az a később, vagy az a holnap nem fog elérkezni soha. Hányszor rohanunk el a testvér mellett, észre sem véve őt, mert épp ki sem látunk az aktuális teendőinkből?! Utána pedig csak a büntudat marad. Ha akkor megálltam volna, ha akkor odafigyeltem volna akár csak egy percre is, ha akkor meghallgattam volna. A pillanatot pedig soha többé nem tudjuk visszahozni, végleg elmúlt. Már sose fogod megtudni, hogy mit akart akkor és ott megosztani veled, mi bántotta, vagy épp mi lelkesítette. Odafigyeltél egyáltalán a szavaira? Emlékszel még, hogy mit mondott, mit kért tőled, mit tanácsolt, hogyan bátorított?

A rohanásban, a sodrásban mindannyiunkkal óhatatlanul előfordulhat, hogy belecsúszunk ebbe a hibába, mert anynyi örületesen fontos dologra kell koncentrálnunk, hogy a lényeg elsiklik a szemünk elől. Ezzel együtt a mai világban minden relatívvá vált, és a mindennapok megszokott menetében elvesztettük az érzékenységünket a legnagyobb kincs, a találkozások megbecsülésére. Pedig ez a legfontosabb, amink van.

Emlékszel például, hogy ma reggel az ajtón kilépve, hogy búcsúztál el anyukádtól, apukádtól, házastársadtól, testódtól vagy a lakótársadtól? Rámosolyogtál egyáltalán, vagy csak arra gondoltál, nehogy kimenjen a fejedből hazafelé tejet venni? És ha tudta volna, hogy most látod utoljára?! Vajon akkor is így rohantál volna el mellette?

Miért kell megvárni a megváltoztathatatlant? Miért kell egy tragédia ahhoz, hogy ráeszméljunk, mi az igazi érték a számunkra? Mert mindenkinek az életében bekövetkeznek ezek a pillanatok, elkerülhetetlenül, kíméletlenül, és akkor feltör az emberből a fájdalmas kiáltás: Miért? Miért nem szólt nekem Valaki, hogy nyissam ki a szemem?!

Ezért most kérlek, hívlak, hogy állj meg a forgatag kellős közepén, és mondd ki most, amíg mondhatod, és van kinek mondanod: szeretlek, bocsáss meg, megbocsátottam. ■

© Depositphotos.com / blurAZ1

Hányszor rohanunk el a testvér mellett, észre sem véve őt, mert épp ki sem látunk az aktuális teendőinkből?!

Ragyogó Csilla

Csillának, a kicsi csillagnak volt egy nagy álma: Elvinni a fényt minden-hová, még a legsötétebb helyekre is. „Elég abból, hogy csak magamnak tartsam meg a fényt! Ó, micsoda unalom!” Azon az estén az összes csillag sorban állt, és bámulták a Földet. Hogy lehet ott lenn ekkora zűrzavar? – kérdezte a Hold csodálkozva. – És most még az átlagnál nyugodtabb a helyzet! – felelte egy tapasztalt csillag. De nézzétek csak azt a hegyet! Ott máshogy áll a helyzet! Van ott egy kisfiú is a pásztorok között, akik a tűz körül alszanak!

Csilla természetéhez hozzátartozott a kíváncsiság, ezért előrefurakodott a többi csillag között. Lenn a Földön a kisfiú egy dallamot dúdolgatott:

Fényes csillag, hulló csillag,
ifjú csillag, kicsi csillag.
Gyere el ma éjjel,
ha létezel, ne bújj el!

Egy dallamot dúdolok,
s a fény ettől felragyog.
Ifjú csillag, kicsi csillag,

gyere el, hisz nagyon hívlak.
Légy a társam, legyél velem
itt, ezen a magas hegyen.

Fényes csillag, hulló csillag,
ifjú csillag, kicsi csillag.
Gyere el ma éjjel,
ha létezel, ne bújj el!

A dúdoló gyermek előbb lehunyta a szemét, majd feltekintett az égre. Csilla úgy érezte, hogy pont rá pillantott, hogy őt szúrta ki a sok ezer csillag közül. És miközben a többi csillag a saját dolgával volt elfoglalva, ő leszánkázott az égbolton, a Föld, a hegy és a kisfiú felé. Hisz nem ez volt a legnagyobb vágya, hogy olyanoknak adja fényét, akik tényleg vágytak rá, teljes szívükkel akarták?

A kisfiú lenyűgözve nézte a ragyogó csillagot, ami most az övé lett. Nem félt már többé ezen a magas hegyen. Csilla pedig úgy érezte, a leghelyesebb módon cselekedett. Néha elég csak kételkedés nélkül, bátran kérni, hogy álmaink megvalósuljanak! ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Tisztelt Szerkesztőség!

Nagy örömmel vettem kézbe, s lapoztam át az Új Város novemberi számát. Az egyik írás különösen is megértett, s gondolatokat indított el bennem. Ezeket szeretném megosztani. Az Elégedetlenség ezerrel című írás nagyon aktuális kérdést érint.

Elsőként a Bőjte Csaba által elmondott, és írásban is olvasható egyik erdélyi története jutott eszembe. Egy erdélyi vállalkozó, aki családi szállót üzemeltet, panaszkodott neki, hogy fia, akire mint tanult szakácsra számított a konyhában az Egyesült Államokba költözött. Az atya azt tanácsolta neki, hogy rendszeresen – amikor egyébként is levelet ír a fiának – számoljon be az otthoni eredményekről. Nem szépítve a képet, de mondjon el minden eredményt, mindazt, aminek örült. A levelek elrepültek, s nemsokára hazatért a fiú, hogy beálljon dolgozni a családi vállalkozásba. Korábban apjától sok panaszt hallott ez a fiú, sok elégedetlen szót. Talán nekünk is ezen kellene változtatnunk: hogy örülni tudjunk minden (kis) eredménynek, segítségnek, jó dolognak – amelyek annyira természetesnek tűnnek.

A másik egy Illyés Gyula által idézett négysoros vers, epigramma a múlt századelőről:

Palágyi Lajos:

Magyar, ki honát megveti,
És mindent, ami nemzeti,
Mindegyre szid,
mindegyre mar:
Oh az még nem
nemzetközi,
Csak rossz magyar.

Ma talán úgy mondanánk a „nemzetközit”, hogy világpolgár, vagy európai polgár: A népek nagy családjába mi azt adhatjuk ajándékként, az lehet a hozományunk, ami sajátosan a mienk, ami e földnek a termése. Egy sajátos kincs, magyar kincs, annak ellenére, hogy jászok, kunok, besenyők, avarok, hunok, valonok, svábok, szászok, örmények, görögök, lengyelek, cigányok, szlovák, horvát, szerb, vend, ruszin... és annyi más nép fia adta hozzá kincseit.

Köszönet az elgondolkodtató cikkekért!

Körmendy Imre

Az élet forrása

Kéthetente találkozunk, hogy együtt elolvassuk, átelmélkedjük a havi életigét és

megosszuk tapasztalatainkat, megajándékozunk egymást a Lélek szívünkben végzett munkájának gyümölcseivel.

Múlt alkalommal egyik társunk elmesélte, hogy egy megoldhatatlan nehézség miatt napok óta feszült volt. Egyszer csak előjött a szívéből a nagyszombati szertartásnak az a részlete: „Isten világossága! Istennek legyen hála!” – ezt énekelte, ismételte, ez töltötte be lelkét és teljesen megnyugodott. Tetszett ez, de bennem nem változott semmi. Szombaton a misén a pap Szt. Ferenc Naphimnuszát olvasta fel. Vasárnap délelőtt autóban ülve egy parkolóban vártam valakit. Készt, így addig a rádióban görög katolikus misét, Aranyhajó Szt. János liturgiáját hallgattam. Csodálatos! Ekkor végre megértettem: élni az ígét most nekem első sorban ezt jelenti: „Dicsőíteni Istent és hálát adni neki Műveikért, a kozmosz csodáiért és az élő emberért, aki az Ő dicsősége...” Ahogy a múlt havi életige – „Nálad van az élet forrása” – magyarázatának harmadik bekezdésében olvashatjuk. Azóta próbálom napközben többször is dicsőíteni Istent. Érzem, tapasztalom, hogy ez nagyon jó.

Prokopp József

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvassószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk a
10-13. oldalon

Fotó: Berndt Mihály

ELŐFIZETÉS 2015

Az Új Város lap 2015-ben is havonta jelenik meg. (évi 11 szám)

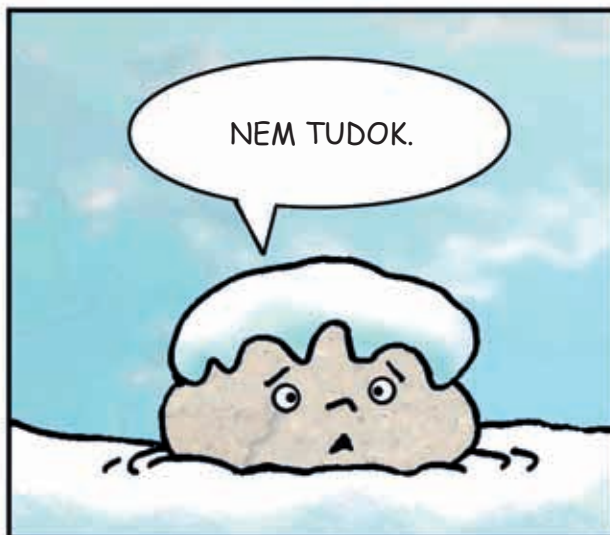
+ ajándék: családi zsebkönyvsorozatunk 2015-ben megjelenő 4 új kötete

Előfizetés változatlanul egy évre **4 900 Ft**, félévre: **2 500 Ft**, diákoknak: **3 500 Ft**

Támogatói előfizetés: **10 000 Ft**

Megrendelhető a lapban található csekken vagy OTP átutalással név és lakcím

feltüntetésével a **11705008-20434836** számlaszámon.

Fizess elő az Új Város-ra 2015-ben is,

és változatlan áron kapod kézhez a 11 havilapot,
és mellékletként a Családi zsebkönyvsorozat
négy új, neveléssel foglalkozó kötetét.

új város

egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/12

